

La mare miratge

Un relat de: [Entremons](#)

La contractura als trapezis disparava l'alarma. Feia massa temps que els seus pits pàl·lids i eixuts alletaven amb calostre ranci un cadàver feixuc, un holograma de nadó nascut avortament focomèlic, amb quatre capolls per extremitats i una gran cicatriu al cor.

Penetrada i fecundada amb violència per la daga de la soledat va engendrar un monstre goyesc, nodrit de somnis miratge i fugides centrífugues que va créixer hipertròfic al niu del seu ventre, xuclant-li avar les poques forces que li restaven per mantenir-se dempeus.

L'amorf embrió va ser parit amb estranya bellesa. Ella, mare i dida, xisclava excitada aferrant-se als barrots del llit, amarada de formol oníric i desitjos tramposos com l'opi, inconscient del preu que hauria de pagar per la insensatesa que el propi descuit havia alimentat amb les restes naufragues d'antigues nits de viatge.

Sabia que el seu era un fill mortinat però el melós nèctar de la mentida tan sols la deixava fitar-lo a través de la pell d'unes parpelles de cera tèbia. Havia arribat fins allà, no era tan fàcil rendir-se, la seva brúixola estava imantada i les veus prudentes dels estimats ressonaven en ella, tan buida, com cants de sirenes fàustiques.

Estava esgotada i adolorida però s'apropava el dia en que l'instint de la vida d'arrel entraria d'una revolada per la finestra ajustada d'aquella quarantena eterna, el dia en que amb els ulls entreoberts alçaria els braços per deixar caure amb alleugeriment el fruit pervers de la seva solitud i tornaria a somriure, fortament agafada de la mà de la realitat i amb la seva pròpia llavor al ventre.